

Laura Ellen Anderson: Amelia Kulmuri ja kurittomat kisuusarviset
Näytesivut kirjasta © Kumma-kustannus & tekijä

LUKU I

HAUTAHOLOVIN HERKKU

Oli ihanan ankea lauantaiaamu. Amelia Kulmuri ja kaksi hänen parhaista ystävistään, Floora ja Kalmo, mutustelivat Rouskukourat-muroja. Iso pörröinen jeti ja pikkuinen viikatemies olivat viettämässä kauhistuttavan hauskaa viikonloppua Kulmurien kartanossa.

"MÄÄ EN USKO SILMIÄNI!" Floora huudah-
ti ja otti muropaketin käteensä. "TÄSTÄ VOI
VOITTA A HARVINAISEN YLERMI YLVÄSSAR-
VINEN -LELUN!"

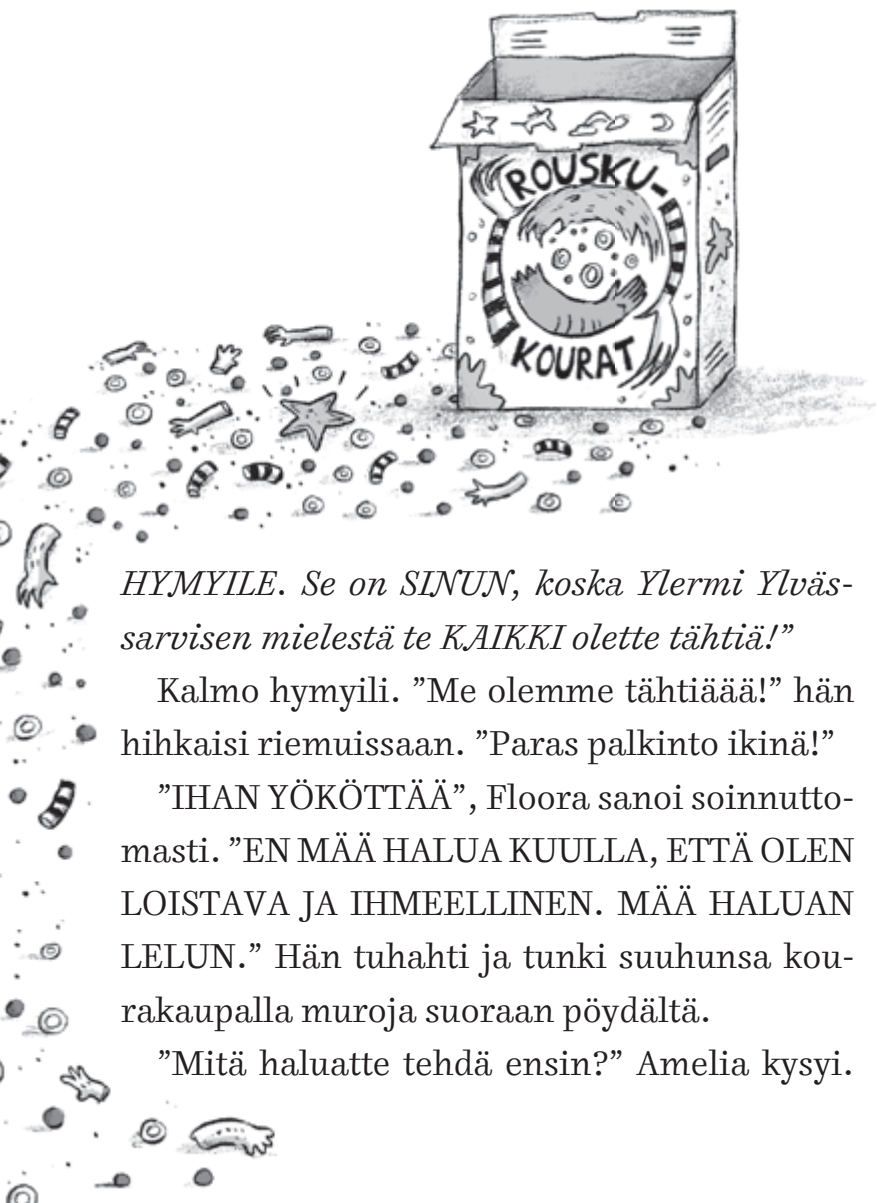
Kalmo Niittomies vetäisi henkeä niin kiivaas-
ti, että oli tukehtua mätälettuunsa. "RAKASTAN
Sateenkaarivirran Ylermi Ylvässarvista!" hän

sokelsi. ”Olen katsonut KAIKKI jaksot, ja Kalmomamma lupasi ostaa minulle Ylermi-paidan, jos pääsen halloweenin konnakokeista läpi!”

Amelia luki paketin takapuolelta: *”Voit voittaa ikioman Ylermi Ylvässarvisen, jos löydät muropaketistasi hopeisen yksisarvisen sarven...”*

Floora nappasi paketin ja kumosi sen muitta mutkitta pöydälle. Vihreitä ja sinisiä käden muotoisia muroja levisi pitkin pöytää ja lattiaa. Keskellä muroja aivan Kalmon lautasen vieressä kimmelsi jokin pieni esine. Floora vetäisi henkeä, syöksähti eteenpäin ja sieppasi sen käteensä.

”EI TÄÄ OLE MIKÄÄN SARVI! TÄÄ ON TÄHTTI”, Floora sanoi lannistuneena. ”MITÄ TÄHDELLÄ SAA?” Amelia tiiraili muropaketin takapuolta ja löysi lopulta vastauksen pienellä painettuna. *”Jos löydät kallisarvoisen tähden,*

HYMYILE. Se on SINUN, koska Ylermi Ylväsarvisen mielestä te KAIKKI olette tähtiä!”

Kalmo hymyili. ”Me olemme tähtiäää!” hän hihkaisi riemuissaan. ”Paras palkinto ikinä!”

”IHAN YÖKÖTTÄÄ”, Floora sanoi soinnuttomasti. ”EN MÄÄ HALUA KUULLA, ETTÄ OLEN LOISTAVA JA IHMEELLINEN. MÄÄ HALUAN LELUN.” Hän tuhahti ja tunki suuhunsa kourakaupalla muroja suoraan pöydältä.

”Mitä haluatte tehdä ensin?” Amelia kysyi.

”Voisimmeko viedä Purskun Kurpitsapalstalle pomppimaan? Kuulin, että nyt on kasvamassa paljon uusia kurpitsavauvoja!” Amelian lemmikkikurpitsa Pursku heilutteli varttaan innokkaasti tälle ehdotukselle.

”Vauvoista puheen ollen”, Kalmo sanoi, ”kauanko vielä kestää, kunnes saat uuden veljen tai siskon?”

”Toivottavasti va–” Amelia aloitti, mutta tutuakin tutumpi ääni keskeytti hänen puheensa.

”Vessanpönttö ei VIELÄKÄÄN OLE TARPEEKSI KIILTÄVÄ!” Kreivitär Hepsankeikan kimeä ääni kantautui Kulmurien kartanon toiselta puolelta.

Amelia säpsähti. ”Toivottavasti vauva syntyy pian”, hän jatkoi hiljaisella äänellä. ”Nyt kun äiti odottaa vauvaa, hän käyttäytyy kauhean oudosti. Hän syö koko ajan jalkatoffeeta, vaikka aiemmin ei edes pitänyt siitä! Ja hän voi olla yhdellä hetkellä iloinen ja nauravainen, mutta purskah-

taa sitten yhtäkkiä itkuun. Eikä MIKÄÄN ole enää tarpeeksi kiiltävää. *EI MIKÄÄN?*”

Kalmo vilkaisi huolestuneena varvashillokkeen tahrimaa viikatettaan, joka oli kaikkea muuta kuin kiiltävä.

Amelia hytkähti innostuneena. ”Mutta toivon HURJASTI, että vauva pitää kiirettä, koska en malta odottaa, että minusta tulee isosisko!”

”SEPÄ ONKIN JÄNNÄÄ!” Floora karjaisi suu täynnä aamupalaa. ”KUNPA MULLAKIN OLI SI PIENI VELI TAI SISKO. MÄÄ OPETTAISIN SEN KAHDEN VALTAKUNNAN PARHAAKSI TANSSAHTELIJAKSI!” Vaikka Floora oli jättisuuri, hän tanssahteli kepeästi kuin höyhen. Näky oli todella vaikuttava.

”Jos minulla olisi pieni kalmoveljeli tai kalmosisko, opettaisin häntä siivoamaan kuolleet rupikonnat pois niin, ettei niistä jää limaista sotkua”, Kalmo sanoi ja levitti mätäletulleen lisää varvashilloketta.